

Dopis od Preláta (červenec 2009)

Biskup Javier Echevarría nás žádá vzdávat díky Bohu za dar kněžství, protože „kněžství je láska srdce Ježíšova.“

09.08.2009

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

S nedávným svátkem sv. Josemaríi se mé srdce a má mysl obracejí k našemu Otci a toužím utíkat se pod jeho přímluvu častěji a intenzivněji. Při rozjímání o jeho kněžství, o jeho

velkorysé odpovědi na to, co mu Pán dal vidět 29. října roku 1928, opět objevujeme obrovskou účinnost svatého kněze. Kolikrát nám říkal, že kněží se nespasí sami: vždy jsou doprovázeni zástupy duší! Proto je nutné, aby se křesťané neúnavně modlili za svatost kněží, aby plným odevzdáním se své kněžské službě a věrností svému povolání otevřeli cestu do nebe velikému množství duší.

Tyto myšlenky mi neustále přicházejí na mysl v těchto prvních týdnech *Kněžského roku*, zahájeného papežem 19. června, v den památky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Římský papež ve svém kázání řekl, „**je-li pravdou, že Ježíšovo pozvání „zůstávejte v mé lásce“ (Jan 15: 9) je určeno pro každého pokřtěného... nám kněžím zní toto pozvání ještě silněji; zejména toto odpoledne, při slavnostním zahájení Kněžského roku, který**

**jsem vyhlásil v souvislosti se 150.
výročím smrti svatého kněze z
Arsu.“[1]**

Svatý Jan Maria Vianney je patronem
a vzorem kněží pro svou nesmírnou
lásku k Bohu a horlivost za spásu
duší. Byl jsem svědkem lásky, kterou
mu projevoval náš Otec, když jej při
jedné příležitosti šel uctít do Arsu,
aby prosil za svatost kněží a vztahy
Opus Dei s diecézními biskupy.
Prosme jej v těchto nadcházejících
měsících o to stejné my všichni.

Katechismus Katolické Církve
přejímá slova svatého kněze z Arsu,
která Benedikt XVI. citoval v těchto
dnech: „*kněžství je láska srdce
Ježíšova.*“[2] Jak velká pravda je
obsažena v těchto slovech! Papež
pronesl: „**Jak si neuvědomovat bez
pohnutí, že dar naší kněžské
služby vytryskl přímo z tohoto
srdce? Jak bychom mohli
zapomenout, že my, kněží, jsme**

byli vysvěceni, abychom pokorně a autoritativně sloužili společnému kněžství věřících? Naše poslání je nepostradatelné pro Církev a pro svět, a požaduje plnou věrnost Kristu a neustálou jednotu s Ním.“[3]

Kněžské povolání je zvláštním darem Boha lidstvu, přinášející duším plody Vykoupení kdykoli a kamkoli. Náš Otec si jej nesmírně cenil. Výraz: *Josemaría, kněz*, vyvolával v jeho slovech a písmu zvláštní pohnutí. ***„Kněžství je to největší na světě,“ říkal. Stačí nám pouze uvažovat o zázraku denního přivádění Ježíše na svět. Naše nebeská Matka – kolik ji musíme milovat: větší než Ona je pouze Bůh! – přivedla Pána na zemi pouze jednou: Fiat mihi secundum verbum tuum! (Lk 1:38).“[4]***

Zároveň, jak je zřejmé – také kvůli specifickému poslání Opus Dei – měl

náš Otec obrovskou úctu ke
křesťanskému povolání laiků: Ne
nadarmo si jej Pán vybral, aby ve
světě otevřel cestu Díla, *cestu
posvěcování se při profesní práci a při
plnění každodenních povinností
křesťana.*^[5] Už ve 30. letech
minulého století, kdy se všeobecná
výzva ke svatosti a k apoštolátu sotva
zmiňovala – byla něčím zcela
neznámým – ukazoval sv. Josemaría
těm, kteří byli blízko jeho kněžského
působení, důstojnost křesťanského
povolání a pomáhal jim nacházet
duchovní bohatství obsažená ve křtu;
mezi jinými, že všichni křesťané,
muži i ženy, mají podíl na Kristově
kněžství, že všichni mají kněžskou
duši; a že proto mají všemi svými
silami – stejně jako kněží – usilovat o
svatost a vzbuzovat ve svých srdcích
horlivost pro spásu duší.

Toto byla jeho stále opakovaná slova
– vždy s novými tóny zamilované
duše – až do konce jeho života. V den

jeho přesunu do nebe, při setkání se svými dcerami, opět potvrdil: „***máte kněžskou duši, řekl jsem vám jako vždy, když sem přicházím. Vaši bratři laici mají rovněž kněžské duše. Můžete a musíte pomáhat s touto kněžskou duší; a s milostí Boží a služebným kněžstvím nás, kněží Díla, budeme vytvářet účinné dílo.***“[6]

V svých spisech a při setkáních s věřícími z nejrůznějších prostředí vysvětloval svatý Josemaría tuto nauku konkrétními příklady, které podněcují uvádění společného kněžství e skutek. V roce 1970 například, v odpovědi na otázku týkající se tohoto tématu, vysvětlil: „***Všichni máme účast na Kristově kněžství. Neučím vás nic nového, neboť to samé píše sv. Petr (srov. 1 Pt 2:9). Všichni máte skutečné kněžství. Já k tomu, tím že jsem kněz, mám služebné kněžství. A toto skutečné kněžství nás činí***

svatým, vyvoleným lidem, lidem Božím. Už rozumíš?“ „Pokud jsi součástí Božího lidu a svatých, které si vyvolil, musíš být ochráncem práv Boha a práv člověka. Budeš dobrý vůči všem; když budeš pracovat na něčem, co nemáš rád, budeš to dělat pro lásku, pro lásku k Ježíši Kristu, neboť to je jeho vůle. A budeš to dělat s myšlenkou na celé lidstvo. Zde máte několik důsledků tohoto služebného kněžství, o němž hovoří sv. Petr.“ [7]

Druhý vatikánský koncil v pojednání o vztazích mezi služebním kněžstvím a společným kněžstvím věřících prohlásil: „Všeobecné kněžství věřících a kněžství služebné čili hierarchické se sice od sebe liší podstatně, a ne pouze stupněm, přesto však jsou ve vzájemném vztahu, neboť jedno i druhé – každé svým vlastním způsobem – má účast na jediném kněžství Kristově.

Služebný kněz, který vykonává svou službu, svou posvátnou mocí vytváří a řídí kněžský lid; v zastoupení Krista koná eucharistickou oběť a jménem celého lidu ji podává Bohu. Věřící mocí svého královského kněžství spolupůsobí při obětování eucharistie a uplatňují své kněžství přijímáním svátostí, modlitbou a děkováním, svědectvím svatého života, odříkáním a činorodou láskou.“[8]

Správné a specifické pro kněze je sloužit věřícím svou službou, čímž umožňuje a usnadňuje vykonávání společného kněžství obdrženého ve křtu. Odtud plyne nezbytnost, abychom jako kněží odpovídali všemi svými silami na tak velký dar, který jsme obdrželi. V tomto rámci je zasazen *Kněžský rok*, který právě začal.

Role kněze je nepostradatelná k tomu, aby volání ke svatosti a k

apoštolátu hluboce proniklo do života věřících laiků a nezůstávalo u pouhých slov. Pouze kněz je tím, kdo s autoritou hlásá slovo Boží. Pouze kněz může udělovat božské odpuštění ve svátosti pokání a vést duše jako dobrý pastýř po cestě vedoucí k věčnému životu. Pouze kněz obdržel moc proměňovat tělo a krev Krista při mši svaté tak, aby všichni mohli vstoupit v osobní a přímý kontakt s velikonočním tajemstvím a přijímat svaté přijímání, které je nepostradatelné pro výživu duše usilující o svatost.

To jsou důvody, které nás mají pohnout k modlitbě za věrnou službu kněží. Říká se, že kněží mají lid, jaký si zaslouží, a rovněž věřící mají kněze, jaké si zaslouží. Musíme tedy pozvednout naši každodenní modlitbu za kněze a za lid v pravdivém společenství svatých. Musíme prosit Pána naším každodenním bojem za osobní

svatost a žádat to, co opakují v Latinské Americe: *Pane, dej nám svaté kněze*. Tato modlitba bude vždy oprávněná a aktuální, neboť je nesporné, že z žádostí o svatý klérus, adresovaných nebesům, budeme těžit všichni. Tato denní odpovědnost se týká každého z nás. Modlíme se takto každý den? Zveme druhé, aby se k naší modlitbě připojili?

S jakou láskou čelil svatý Josemaría této povinnosti! Aby povzbudil ty, kteří jej poslouchali, byla jeho slova vždy přesvědčivá a zároveň plná naléhavosti, vždy poháněna jeho vírou ve společenství svatých.

„Neznám špatné kněze,“ říkal.

„Vím, že někteří jsou slabí, líní, možná zbabělci. Ale špatní –

ne!“^[9] A při jiné příležitosti: **„Není to proto, že jim dostatečně nepomáháte? Modlíte se za kněze? Umíte dělat to, co učinili dobří synové Noeho? ... Mějte trochu soucitu, lásky. Nepomlouvejte.**

Omluvte, odpusťte, modlete se. “[10]

Dcery a synové moji, pozvedněme k nebi naše prosby – plné důvěry a optimismu – za Církev, za svatost kněží a Božího lidu. Modleme se, aby se ve všech národech zvýšil počet osob, které hledají Krista, které jednají s Kristem, které se zamilovávají do Krista. Ona Pánova napomenutí – *Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto pána zně, aby poslal dělníky na svou žeň*[11] – jsou vždy aktuální. Náš Otec to opakovaně zdůrazňoval. V rozjímání v roce 1964 se vyjádřil takto: ***Když uvažujeme děti moje o hladu po pravdě, který je ve světě; o vznešenosti tolika srdcí, která nemají světlo; o slabosti mé a vaší a tolika jiných, máme důvody být omámeni světlem Pána; když cítíme potřebu rozsévat Kristovu radostnou zvěst, aby se mohla vykonat tato sklizeň života,***

*vzpomínáme si – je to něco o čem
jsme často rozjímali – na onu
Kristovu chůzi o hladu po cestách
Palestiny...*

„V ten čas šel Ježíš v sobotu obilím.
Jeho učedníci byli hladoví, a proto
začali trhat klasy a jíst je (Mt 12:1).“
*Oni také, tak jako my dnes,
přemýšleli o potřebě šířit
radostnou zvěst, zatímco šli kolem
pšeničného pole, mnuli ve svých
rukou ony bohaté klasy obilí a
hladově jedli. Messis quidem
multa. Žeň, množství lidí, kteří
tehdy byli a kteří měli přijít
později, bylo veliké. Messis quidem
multa, operarii autem pauci (Mt
9:37). Žeň je sice dobrá, ale dělníků
málo. Není to právě toto, co jsem
vám řekl už tolikrát tisíci různými
způsoby? ... Je třeba uchylovat se k
Pánu: rogate ergo Dominum messis
ut mittat operarios v messem suam
(Mt 9:38), prostě proto Pána žně,*

***aby poslal dělníky na svou
žeň. “[12]***

Dcery a synové moji, *caritas Christi*
urget nos, [13] naléhá na nás láska
Ježíše Krista. Jako na svatého
Josemaríi, i na nás musí tato
myšlenka svatého Pavla hluboce
zapůsobit. Všemohoucí Bůh, Dárce
všech milostí, je zamilovaný do
každého z nás. Odpovídejme na tak
velkou milost láskou rostoucí den za
dnem, přesvědčení o tom, že jeho
volání je vždy nové, nejlepší!, a je
třeba na něj odpovídat upřímností a
vytrvalostí, s hladem po realizaci
oněch slov Písma v našem životě:
ecce ego, quia vocasti me, [14] tady
jsem, volal jsi mě. Být křesťany, být
Božími syny, s vědomím těchto
milostí a pravd, s sebou nese
požadavek neomezené velkorysosti.
Ano, musíme povzbuzovat všechny,
aby žili to, co náš Otec píše v *Cestě*:
„pojdte s námi hledat Lásku!“ [15]

Na druhou stranu, Bůh potřebuje mnoho svatých kněží, aby mohlo být mnoho otců a matek rodin, mladých a starých, lidí ve všech životních okolnostech, kteří berou vážně povolání ke svatosti a k apoštolátu, které získali ve křtu. V této souvislosti papež uvedl: „**Proste proto Pána žně**“ znamená, že nemůžeme „vyrábět“ povolání; musí pocházet od Boha. Nemůžeme verbovat lidi, jak k tomu dochází v jiných profesích, skrze dobře promyšlenou propagandu, taktiku přesvědčování, prostřednictvím vhodných strategií. Volání, které přichází z Božího srdce, si vždy musí najít cestu vedoucí do srdce člověka. Přesto, právě proto, aby se dostalo do srdcí lidí, je zapotřebí naší spolupráce. Žádat o toto Pána žně bezpochyby znamená především modlit se za tento úmysl, otřást jeho Srdcem, říkajíc mu: „Učiň tak, prosím. Probud' lidi. Rozniť v nich nadšení

a radost z Evangelia. Dej ať porozumí, že toto je poklad cennější než jakýkoli jiný, a že ten, který jej objeví, jej musí šířit.“[16]

Tak často jsem viděl našeho Otce stravovaného horlivostí pro duše. Vše co dělal se mu zdálo být málo. O to více se usiloval, aby nic neubral ze slávy Boží a služby duším. Jednáme takto? Milujeme Boha novou láskou každý den? Učíme naším chováním ostatní milovat Boha?

V tomto měsíci pojedu do Německa, Portorika a Mexika. Doprovázejte mne v modlitbě, kterou hodlám vykonat před Pannou Marií z Guadalupe, buďte sjednoceni s mými úmysly, jako jsme činili my všichni s naším svatým Zakladatelem, když cestoval do Mexika v roce 1970.

Sedmého tohoto měsíce si připomeneme „tady jsem,“ Dona Álvara, slova, která obnovoval každý den. Uchylujme se pod jeho přímluvu

aby nám vyprosil neotřesitelnou
věrnost.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. července 2009

[1] BENEDIKT XVI., Homilie k
zahájení Kněžského roku, 19-VI-2009.

[2] *Srov.* Katechismus Katolické
Církve, č. 1589.

[3] BENEDIKT XVI., Homilie k
zahájení Kněžského roku, 19-VI-2009.

[4] Sv. JOSEMARÍA, Dopis 8-VIII-1956,
č. 17.

[5]. Modlitba k sv. Josemaríi.

[6] Sv. JOSEMARÍA, Poznámky z
besedy, 26-VI-1975.

[7] Sv. JOSEMARÍA, Poznámky z besedy, 21-V-1970.

[8] *Lumen Pentium*, č. 10.

[9] Sv. JOSEMARÍA, Poznámky z besedy, 19-IX-1972.

[10] Sv. JOSEMARÍA, Poznámky z besedy, 29-X-1972.

[11] *Mt* 9, 37-38.

[12] Sv. JOSEMARÍA, Poznámky z besedy, 26-III-1964.

[13] *2 Kor* 5, 14.

[14] *1 Sam* 3, 6.

[15] Sv. JOSEMARÍA, *Cesta*, č. 790.

[16] BENEDIKT XVI., Diskurs ve Freisingu, 14-IX-2006.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-cervenec-2009/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-cervenec-2009/) (07.03.2026)